

olvasott, tudományos munkák mellett gondosan forgatta a nagy enciklopédiákat s a nap füzere gyanánt esténként szívesen merült el költők olvasásába.

A jövővel szemben érzett történelmi felelősség tüzelte alkotó munkára, ennek a felelősségnek a szent vértetében vállalta a népszerűtlenség átkát s az igaztalan támadások minden keserűségét. Ez az a vértet, amit a sírba is magával vitt.

S itt eszembe jut az a beszélgetés, melyet egy alkalommal oly rajongva szeretett hidegkúti kertjében az örökkévalóság kérdéséről folytattunk: «Legfőképpen azért vágyom a sírontúli örökéletre, — mondotta, — hogy továbbra is mindörökre együtt maradhassak azokkal, akiket az életben szerettem».

Klebelsberg tehát nem a szellemi tevékenység, hanem a szeretet jogán ostromolta az örökkévalóságot, mely a goethei jogcímen is megilleti s melyet az Isteni Kegyelem sem tagadhat meg tőle.

Hekler Antal.

PÁSZTORDAL.

*Mint fiatal pásztor, aki kopár réteken keresztül
terelgeti a nyáját szótalánul és nézi
merengő szemmel a felhőt és az egek
szapora csillagait, — mentem a réten.
Bolom friss ág volt s tünődve szorította ujjam,
babráltam vele virágok tövén és füvek hajlásain,
kergettem farkast,
de kezemmel simogattam az egynapos bárányt.
Néha földredöltem egy árnyékkal-intő
bokor alatt s becsukott szemmel
rózsaszín álmok röpködtek körül
piros pillangókként s vadrózsák között
derülve keltem.
Kiszakadt belőlem ilyenkor a dal,
mint a párás földből eke nyomán a régi cserép
és énekeltem a lápos árvaságban
fiatal énekeket, —
rengett az oldal.*

*Már elmúlt a nyár
s csak állataimat nézegetem,
melyek nedves orral bökdösik kezemet
s meleg értelemmel fénylenek szemeik.
Biztatgatnak,
hogy énekelni kell akkor is, ha senki sem hallja
és ha visszhang nélkül távolodik is el a dal
hegyoldal mögé.*

Pálffy István.